

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะถือเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน เป็นรากฐานสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งประเทศที่นำแนวคิดเสรีนิยมประชาธิปไตยมาปกครองต่างยอมรับให้การชุมนุมเป็นเสรีภาพประเภทหนึ่งในระบบกฎหมายของประเทศ โดยรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ หรือกฎหมายอื่น ๆ อีกทั้งกฎหมายระหว่างประเทศที่สำคัญหลายฉบับก็ได้รับรองถึงเสรีภาพในการชุมนุมไว้อย่างชัดเจน จึงถือได้ว่าการชุมนุมสาธารณะเป็นเสรีภาพที่ต้องเคารพ และเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ประชาชนได้มีช่องทางในการแสดงออกถึงความคิด ความต้องการ รวมทั้งแจ้งเรื่องราวและร้องทุกข์ของตนต่อรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ซึ่งบางครั้งรัฐอาจไม่สามารถให้บริการได้ทันต่อสถานการณ์อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ จึงทำให้ประชาชนออกมาเรียกร้องให้รัฐจัดบริการสาธารณะในรูปแบบต่างๆ รวมถึงการชุมนุมประท้วง¹ ด้วยเหตุนี้ การชุมนุมจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่เสริมสร้างเสถียรภาพของระบอบประชาธิปไตย ซึ่งการแสดงออกถึงความคิดทางการเมืองอาจไม่ได้อยู่ที่การเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวแต่รวมถึงการชุมนุมสาธารณะด้วย อีกทั้งเสรีภาพในการชุมนุมเป็นเสรีภาพทางการเมืองที่ต่อยอดมาจากเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของปัจเจกบุคคลมาสู่การแสดงความคิดเห็นแบบรวมหมู่ (Collective Opinion)

ในขณะเดียวกันเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ ก็เป็นเสรีภาพประเภทที่ไม่ใช่เสรีภาพสมบูรณ์ (Absolute Liberties) เนื่องจากเป็นเสรีภาพที่มีขอบเขตและข้อจำกัดเช่นเดียวกับเสรีภาพด้านอื่นๆ ซึ่งต้องได้รับการตรวจสอบเช่นกันว่าการใช้เสรีภาพนั้นอยู่ในขอบเขตหรือไม่ เป็นการกระทบสิทธิของคนอื่นหรือไม่ และคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวมควบคู่ไปพร้อมกัน²

¹ จันทจิรา เอี่ยมมยุรา. (2552). “ร่างกฎหมายการชุมนุมสาธารณะ: กับกติกาที่ควรจะเป็น.” *วารสารจตุรนิติ*, 6 (4), 59-70.

² ปกรณ์ นิลประพันธ์. (2553). “กฎหมายว่าด้วยการชุมนุมในที่สาธารณะของต่างประเทศ (ตอนที่1).” *วารสารกฎหมายปกครอง*, 27 (1), 3-5.

การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะในประเทศไทย มีการบัญญัติให้การรับรอง คุ้มครอง และจำกัดไว้ โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

1) กฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศที่เป็นภาคีสถิตต้องปฏิบัติตาม โดยมีการบัญญัติรับรองในฐานะสิทธิมนุษยชน ซึ่งรับรองในฐานะกฎหมายระหว่างประเทศ มีดังนี้

1.1) ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ ค.ศ.1948 (The Universal Declaration of Human Right 1948) (UDHR) ซึ่งประเทศไทยให้การรับรองหลักการไว้เมื่อพุทธศักราช 2491 ได้รับรองเสรีภาพในการชุมนุมไว้ในข้อ 20 (1)³ “บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการชุมนุมและสมาคมโดยสงบ”

1.2) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 (International Covenant on Civil and Political Right 1966) (ICCPR) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัติลงนามเป็นภาคี เมื่อวันที่ 29 มกราคม พุทธศักราช 2539 และมีผลบังคับเมื่อวันที่ 29 มกราคม พุทธศักราช 2540 ซึ่งรับรองการใช้เสรีภาพในการชุมนุมของประชาชน ในข้อที่ 21⁴ “สิทธิในการชุมนุมโดยสงบย่อมได้รับการรับรอง การจำกัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้ นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายเพิกเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติหรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุขหรือศีลธรรมของประชาชนหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น”

2) ระดับกฎหมายรัฐธรรมนูญ คือ การบัญญัติรับรองเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะไว้ในกฎหมายสูงสุดของประเทศ ซึ่งการรับรองเสรีภาพในการชุมนุมนี้รัฐธรรมนูญของทุกประเทศได้บัญญัติรับรองไว้มาเป็นเวลาช้านานแล้ว และประเทศไทยได้เริ่มรับรองเสรีภาพในการชุมนุมไว้ในมาตรา 14 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 และในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้มีการบัญญัติรับรอง

³ Article 20 of the UDHR

(1) Everyone has the right to freedom of peaceful assembly and association.

(2) No one may be compelled to belong to an association.

⁴ Article 21 of the ICCPR

The right of peaceful assembly shall be recognized. No restrictions may be placed on the exercise of this right other than those imposed in conformity with the law and which are necessary in a democratic society in the interests of national security or public safety, public order

เสรีภาพในการชุมนุมไว้ใน มาตรา 44⁵ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี”

ซึ่งเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในเรื่องของการชุมนุมนั้น ต้องการให้มีการชุมนุมโดยสงบ แต่การใช้เสรีภาพในการชุมนุมต้องไม่ขัดกับบทบัญญัติที่ตราขึ้นเพื่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ และความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

3) ระดับกฎหมายภายในซึ่งมีลำดับชั้นต่ำกว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญ ถือเป็นบทบัญญัติลำดับรองที่ตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญเพื่อมีผลให้บังคับใช้ภายในประเทศ ซึ่งมีผลเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุม โดยแบ่งกฎหมายสำหรับการชุมนุมสาธารณะในสถานะที่ไม่ปกติ กับการชุมนุมสาธารณะในสถานะที่ปกติ ดังนี้

3.1) การชุมนุมสาธารณะในสถานะที่ไม่ปกติ หมายถึง ในสภาวะการณ์ที่ประเทศมีภาวะฉุกเฉินหรือภาวะสงคราม กฎหมายที่ใช้บังคับ ได้แก่ พระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พุทธศักราช 2475 (The martial Law Act BE.2475) พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงในราชอาณาจักร พุทธศักราช 2551 และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พุทธศักราช 2458 (The Emergency Decree on Government Administration in Emergency situations BE.2548)

3.2) การชุมนุมสาธารณะในสถานะปกติ ได้แก่ พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พุทธศักราช 2558

พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2558 โดยมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ.2558 มีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การใช้สิทธิชุมนุมสาธารณะในสถานะปกติให้ชัดเจน ซึ่งก่อนหน้าที่จะมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ประเทศไทยได้ใช้กฎหมายฉบับอื่นในการจำกัดการใช้เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ โดยเฉพาะกรณีที่มีการดำเนินการชุมนุมเกินขอบเขตซึ่งกระทบสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น ผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวม หรือกระทำผิดกฎหมายใด

⁵ มาตรา 44 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

รัฐก็จะใช้กฎหมายที่มีความเกี่ยวข้องในความคิดนั้นมาดำเนินการ เช่น พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 พระราชบัญญัติว่าด้วยการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าการนำกฎหมายดังกล่าวมาบังคับใช้นั้น มีผลกระทบที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้เสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมสาธารณะ รัฐจึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 เพื่อให้การใช้สิทธิในการชุมนุมสาธารณะมีความชัดเจนและสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่ประเทศไทยเป็นภาคี รวมทั้งทำให้การชุมนุมสาธารณะเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ และความปลอดภัยสาธารณะ

เนื่องจากพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะฉบับแรกของประเทศไทย จึงมีบทบัญญัติบางประการที่ทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมาย เช่น ปัญหาเกี่ยวกับความหมายที่ไม่ชัดเจนของผู้จัดการชุมนุม ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้จัดการชุมนุมที่ไม่ปรากฏบทบัญญัติให้ผู้จัดการชุมนุมจำต้องประกาศยุติการชุมนุมในกรณีที่ผู้จัดการชุมนุมไม่สามารถควบคุมการชุมนุมให้เป็นไปด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย และปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษของการชุมนุม จะเห็นได้ว่า ปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้จัดการชุมนุมของประเทศไทย ไม่มีการกำหนดผู้รับผิดชอบในการชุมนุมที่ชัดเจน ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และไม่มีส่วนช่วยในการควบคุมหรือป้องกันมิให้เกิดการชุมนุมที่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งเมื่อเกิดกรณีที่มีการชุมนุมที่มีลักษณะรุนแรงและเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สินของผู้อื่น ก็จะผลกระทบหน้าที่ในการยุติการชุมนุมให้เจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐก็จะใช้อำนาจในการยุติการชุมนุมเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคม การแก้ไขปัญหาคารชุมนุมสาธารณะจึงเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุที่ความเสียหายจากการชุมนุมได้เกิดขึ้นแล้ว

ในการนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเพื่อเป็นการดำเนินการให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเพื่อให้การชุมนุมสาธารณะเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีตลอดจนสุขอนามัยของประชาชนหรือความสะอาดของประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะ และไม่กระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนและประโยชน์สาธารณะอย่างแท้จริง ตลอดจนบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ที่บัญญัติในมาตรา 77 กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียง

เท่าที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็น หรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพโดยไม่ชักช้าเพื่อไม่ให้เป็นการกระทบแก่ประชาชน และก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ ต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกชั้นตอน เมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้ว ต้องจัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายทุกกรอบระยะเวลาที่กำหนดโดยรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องประกอบด้วย เพื่อพัฒนา กฎหมายทุกฉบับให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนการปฏิรูป ประเทศด้านกฎหมาย⁶ รัฐธรรมนูญก็ได้กำหนดให้กลไก ในการดำเนินการปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ให้สอดคล้องกับ หลักการตามมาตรา 77 และพัฒนาให้สอดคล้องกับหลักสากล โดยให้มีการใช้ระบบอนุญาตและ ระบบการดำเนินการโดยคณะกรรมการเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อให้การทำงานเกิดความคล่องตัว โดยมี ผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน และไม่สร้างภาระแก่ประชาชนเกินความจำเป็น เพิ่มความสามารถในการ แข่งขันของประเทศ และป้องกันการทุจริต และประพฤตินิชอบ จึงเห็นควรศึกษาบทบัญญัติของ กฎหมายตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 พร้อมทั้งแนวความคิด วิชาการการ ชุมชนสาธารณะ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมสาธารณะ เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางหรือมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอันเนื่องมาจากการใช้บังคับ กฎหมายให้เป็นไปโดยสอดคล้องกับหลักสากล และคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลโดยไม่ กระทบต่อประโยชน์สาธารณะตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่กำหนดไว้ อันจะเป็นฐานทางวิชาการ ด้านกฎหมายที่สำคัญเพื่อการตราหรือแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะได้อย่าง ถูกต้อง ชัดเจน และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในอนาคตต่อไป

⁶ มาตรา 258 ให้ดำเนินการปฏิรูปประเทศอย่างน้อยในด้านต่าง ๆ ให้เกิดผล ดังต่อไปนี้

๑๓๑

๑๓๑

ก. ด้านกฎหมาย

(1) มีกลไกให้ดำเนินการปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวัน ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ให้สอดคล้องกับหลักการตามมาตรา 77 และพัฒนาให้สอดคล้องกับหลักสากล โดยให้มีการใช้ระบบอนุญาตและระบบการดำเนินการโดยคณะกรรมการเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อให้การทำงานเกิดความ คล่องตัว โดยมีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน และไม่สร้างภาระแก่ประชาชนเกินความจำเป็น เพิ่มความสามารถในการ แข่งขันของประเทศ และป้องกันการทุจริตและประพฤตินิชอบ

๑๓๑

๑๓๑

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา แนวความคิด ทฤษฎีและวิวัฒนาการเกี่ยวกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ รวมถึงความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ในเรื่องของความหมาย หน้าที่ และบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุม
2. เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับผู้จัดการชุมนุมตามกฎหมายการชุมนุมสาธารณะของต่างประเทศและประเทศไทย
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับความหมายที่ไม่ชัดเจนของผู้จัดการชุมนุม ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้จัดการชุมนุมที่ไม่ปรากฏบทบัญญัติให้ผู้จัดการชุมนุมจำต้องยุติการชุมนุมในกรณีที่ผู้จัดการชุมนุมไม่สามารถควบคุมการชุมนุมให้เป็นไปด้วยความระเบียบเรียบร้อย ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษของการชุมนุม และปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของผู้ใช้อำนาจทางปกครอง ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายการชุมนุมสาธารณะของต่างประเทศ
4. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสม และเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ในเรื่องความหมายของผู้จัดการชุมนุม หน้าที่ของผู้จัดการชุมนุม และบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุมและต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การชุมนุมสาธารณะเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีตลอดจนสุขอนามัยของประชาชนหรือความสะดวกของประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะ และไม่กระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น ซึ่งการบังคับใช้พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พุทธศักราช 2558 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาของผู้จัดการชุมนุมตามกฎหมายการชุมนุมสาธารณะของไทย ทั้งหมด 3 ประเด็น คือ ความหมายที่ไม่ชัดเจนของผู้จัดการชุมนุม ปัญหาเกี่ยวกับการไม่ปรากฏหน้าที่ของผู้จัดการชุมนุมในการสั่งประกาศยุติการชุมนุมในกรณีที่ผู้จัดการชุมนุมไม่สามารถรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการชุมนุมได้ และปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษของผู้จัดการชุมนุม ดังนั้น เพื่อเป็นการหาแนวทางในการปรับปรุงบทบัญญัติให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นควรที่จะนำมาศึกษาเป็นประเด็นในทางกฎหมายเพื่อค้นหาแนวทางและวิธีการในทางกฎหมายที่เหมาะสม เพื่อให้การชุมนุมสาธารณะเป็นระเบียบเรียบร้อยและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้จะทำการศึกษาในเรื่อง หลักการพื้นฐาน แนวคิด ทฤษฎี ของการชุมนุม ในที่สาธารณะ ในเรื่องเกี่ยวกับความหมายของผู้จัดการชุมนุม หน้าที่ของผู้จัดการชุมนุม รวมถึงบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุม แห่งพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 รวมทั้งศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศในเรื่องดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยจะได้ศึกษาค้นคว้าแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อนำเสนอต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีดำเนินการศึกษาวิเคราะห์และรวบรวมข้อมูลแนวคิด หลักการ และทฤษฎีของการใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ รวมถึงความหมายของผู้จัดการชุมนุม หน้าที่ของผู้จัดการ รวมถึงบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุม ด้วยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารทางวิชาการ ตำรา บทความ รายงานการวิจัยทั้งของต่างประเทศและในประเทศ และพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 เพื่อนำมาเป็นข้อมูลสนับสนุนการศึกษาและวิเคราะห์ให้งานสารนิพนธ์ฉบับนี้เกิดความสมบูรณ์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมา แนวความคิด ทฤษฎีและวิวัฒนาการเกี่ยวกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ รวมถึงความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 ในเรื่องของความหมาย หน้าที่ และบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุม
2. สามารถเข้าใจถึงความหมาย อำนาจหน้าที่ และบทระวางโทษของผู้จัดการชุมนุมตามกฎหมายเกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะของต่างประเทศและประเทศไทย
3. อธิบายถึงเกี่ยวกับความหมายที่ไม่ชัดเจนของผู้จัดการชุมนุม ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้จัดการชุมนุมที่ไม่ปรากฏบทบัญญัติให้ผู้จัดการชุมนุมจำต้องยุติการชุมนุมในกรณีที่ผู้จัดการชุมนุมไม่สามารถควบคุมการชุมนุมให้เป็นไปด้วยความระเบียบเรียบร้อย ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษของการชุมนุมที่ไม่เหมาะสม และปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของผู้ใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายการชุมนุมสาธารณะของต่างประเทศ
4. ค้นพบแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมหรือบัญญัติกฎหมายที่เหมาะสมเกี่ยวกับความหมายของผู้จัดการชุมนุม หน้าที่ของผู้จัดการชุมนุม และบทกำหนดโทษของผู้จัดการชุมนุม